ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Copyright Information

This eBook file was generated by MobiPocket Publisher Personal Edition.
This eBook file is for personal use only and cannot be sold.
To generate eBooks to be sold or for corporate or public usage, please purchase the commercial version at : http://www.mobipocket.com

bez názvu

Jiří X. Brossmann

Palmknihy- knihy do vaší dlaně
http://www.palmknihy.cz

[bez názvu]

Jiří X. Brossmann

Zveřejněno se souhlasem internetového magazínu Amberzine
http://amber.zine.cz

Ještě než začnete číst, musím vás upozornit na několik maličkostí týkajících se této povídky:

1. Jednotlivé části vznikaly s poměrně velkým časovým odstupem, takže spolu ne vždy zcela korespondují.
2. Pořadí v jakém jsou části uvedeny není žádný pokus o experiment, ale chronologické uspořádání tak, jak jsem je psal.
3. Veřejně se přiznávám, že v této povídce jsou použity fragmenty jiných prací. Pokud si vzpomínám, vykradl jsem následující knihy:
   - Varley : Press Enter
   - Neff : Milenium
   - Kulhánek : Vládci strachu
   - Wyndham : Kukly
   - Procházka : Tvůrci času
   - Wiliams : Hardwired
   - Oščádal : Bratři
7. a možná ještě některé další.

To je vše.
jXb

GAMA

Kyberkrysa se mihla na rohu domu. Pálím z fazeru a omítka se ve sprše snáší k zemi. Přidávám na intenzitě a výboj proráží stěnu. Kyberkrysa se zmítá na zemi v posledním záchvěvu pseudoživota a energetické výboje jaderného článku objíždějí tlusté tělo rozhozené paprskem usměrněné plazmy na kusy. Dobíhám k těm troskám špičkové technologie a na povel, který neurony přenášejí přímo do handcompu na mém předloktí, mi mezi prostředníčkem a ukazovákem z karbonitového lůžka vyskakuje e-skener. Zarážím jej hluboko do křemíkové struktury stroje a v okamžiku, kdy se ocelové tělíčko pohne v posledním záchvěvu snímám data, která v něm byla uložena. Mrkám a na sítnici se mi objevuje obraz města. Brainware hledá nejúspornější cestu k místu označenému červeným bodem. V okamžiku, když se objevuje zářivá struktura nejrychlejší cesty, už sedím na motocyklu a protáčím supravodivý motor do nejvyšších otáček. Zadní kolo se čerstvě spadaným sněhem prořezává k vozovce a stroj se s trhnutím dává do pohybu.

Akcelerace mi páčí zápěstí, ale přesto nepovoluji a držím plyn na maximu. Ještě pár vteřin a jsem na místě. Už slyším exploze, jak se paprsky kříží a vyvolávají Schwartz-Hawkinsův efekt. První výboj, který potkávám mi téměř propálil pneumatiku. Přední kolo vjíždí do kouřící díry vypálené do asfaltu a motorka se převrací. Dopadám snad pět metrů před stroj a jako ve zpomaleném holu sleduji, jak se tři sta kilo kompozitu a oceli řítí přímo na mě. Stačím si jen zakrýt hlavu a cítím, jak mi předloktím projíždí strašlivá bolest. Řidítka mám někde mezi hrudním košem a rozkrokem, ale snad se mi podaří dostat se pryč dřív, než si kapalný dusík nalezne cestu k nechráněným částem mého těla. Zlomené předloktí se mi volně hýbe, jak se pod troskami motorky snažím uhýbat kapkám chladícího média. Na hlavu se mi snáší sprška suti, kterou z vedlejší zdi vyrazil další záblesk. Konečně! Popadám dech a zkouším se postavit. Z roztržené látky na koleně odkapává krev. Do očí se mi hrnou slzy a proklínám všechno co je na téhle planetě ještě živé. Levou rukou vytahuji fázer a snažím se zkoncentrovat myšlenky, abych zapnul automatické míření. Cítím jak mi zbraň v ruce ztěžkla, když se konečně roztočil gyroskop v přední části hlavně. Střelba v dávkách, cíl člověk, nutím zbrani svou vůli. Fázer souhlasně pípá.

První dávka vypálila do zad nepřítele kouřící díru. Než si jeho společník stačil všimnout, že se něco děje, proměnila se jeho hlava v obláček páry. Dobře. Jsou tu ještě další tři. Vidím jak se tvůj fázer ozdobený skalpy těch, kteří byli pomalejší , míhá zpoza atiky dvoupatrového domku. V témže okamžiku je na tom místě jen velká díra. Ze střechy se zableskne, a napravo někdo zakřičí bolestí. Výkřik rychle umlká. Tvým fázerem není možné jen zranit. Ještě dva. Zvedám ruku a nechávám pistoli aby si vybrala cíl. Paprsek kmitne vzduchem a jediný protivník který zbyl cosi hystericky křičí. Zatmělo se mi před očima. Když jsem se probral uvědomil jsem si, že dávka endorfinu, kterou jsem do sebe vpravil byla příliš slabá. Nade mnou už však stojí vysoký chlap. Tetování na jeho tváři připomíná samotného ďábla. Ústa má zkřivená do odporného úšklebku. V dalším okamžiku mi vykopává fázer z ruky a drtí mi prsty okovanou botou. Ječím dokud mi hlasivky nevypoví službu. Myšlení mám zatemněné a jen mimochodem si uvědomuji jak mě někdo zvedá. Ušima ke mně přichází nějaký hlas:"Zahoď tu hračku holčičko, nebo tohodle fešáka odprásknu." Nejsem schopen přemýšlet, vnímám jen strašlivou bolest po celém těle, jak mi ta hora masa tlačí břichem rozdrcenou ruku k páteři. Otevírám oči a vidím, jak stojíš na střeše a oběma rukama svíráš svůj fázer. "No tak, bude to?" ozývá se mi v uchu. Ano, hned to bude, jen co si trochu srovnám myšlenky. Auto... snažím se koncentrovat. Auto... ten svalovec mnou třese a levá ruka se mi posouvá někam k zadku. Auto... přemáhám bolest. Autodestrukce. Úleva. Ještě tři vteřiny a ta bolest skončí. Dvě, vidím jak skláníš zbraň. Jedna, svalovec se směje. Nula.

Už žádná bolest. Žádný cit. Oči tupě hledí před sebe a snaží se zjistit co že to vlastně vidí. Tvář. Už jsem ji viděl. Určitě, jsem si tím zcela jist. Tvá tvář. Blaho se mi rozlévá svaly a přirozený endorfin se přidává ke koňské dávce, kterou jsi do mě musela vpravit, abych byl takhle necitlivý. Vidím jak mi něco dopadá na tvář. Slzy, uvědomuji si. Tvé slzy. Chce se mi smát. Ještě jsem tě neviděl plakat. Pláčeš kvůli... mně? Tvé rty se blíží k mému čelu, zdá se mi... ne vím to jistě, i když je to nemožné. Cítím tvůj polibek. Poslední polibek.

Mé oči se za mnou zavřely.

BETA

Blok lithiových akumulátorů zajíždí do pažby jako rakev do čerstvě vykopaného hrobu. S tichým cvaknutím se zajišťuje a kontrolky na fázeru zeleně září do ponurého šera pokoje. Zasouvám fázer do pouzdra v podpaží a vyrážím. Dveře se za mnou se strašlivým skřípotem zavírají a když se konečně dovřou, ozývá se hrozivé zabouchnutí. Jako by v tom byla hrozba. Nebo varování. Teď však nemám kdy zabývat se svými zlými předtuchami. Musím udělat něco, co je důležitější než všechno, co jsem kdy v životě udělal. Musím tě najít.

Popraskaný beton zdí je potřísněn krví. Z těla rozervaného výbojem maximální intenzity dosud stoupá kouř, vnitřnosti se povalují všude po cele. Mříž je dokořán a spuštěné kalhoty strážce jasně mluví o jeho úmyslu. Pěstí buším do zakrváceného betonu až mi z kloubů stéká krev. Nevím zda mám mít radost z tvého útěku nebo zuřit nad snahou toho parchanta. Výbojka nad mou hlavou třikrát blikne, zasyčí a znovu se uklidní. Zvedám hlavu a upřeně se dívám do mléčného světla. Porucha se opakuje. Snažím se prohlédnout přes tu záplavu světla, ale příliš se mi to nedaří. Přesto mám pocit, že mezi objímkou a výbojkou je cosi černého. Sekvence se znovu opakuje. Přecházím do vedlejší místnosti a beru si židli. Na jejím opěradle jsou spatně setřené stopy krve. Schovávám ruku do rukávu a vyšroubovávám horkou zářivku. Místnost náhle potemní, ale z chodby přichází stále dost světla. E-skener na můj povel vyjíždí ze své sluje a znásilňuje otvor v hračce, kterou jsi tu nechala. Na sítnici se mi objevují souřadnice. Ani se nenamáhám vracet výbojku na původní míst a běžím ven.

Náměstí je prázdné. Podezíravě se rozhlížím. Hustou tmu rozbíjí jen jediná zohýbaná lampa uprostřed. Motorka s tichým heknutím vyhazuje stojan a já opatrně sesedám. Udělám jen pár kroků a brainware mnou smýká k zemi. Než zbrzdím kotoul, který jsem udělal dřív, než jsem si stačil uvědomit, že se něco děje, cítím horko, jak se jen pár centimetrů ode mě prohnal žhavý jazyk napalmu. Fázer se objevuje v mé ruce a počítač zachycuje na periferii mého vidění nějaký pohyb. Ruce se nevědomě pohybují, handcomp nastavuje útočný paprsek a než je pohyb ukončen jeden krátký, ale jistý stisk spouště aktivuje emitory plazmy uvnitř fazeru. Vysokoenergetický výboj vyráží do mrazivé temnoty náměstí a kdesi napravo se ozývá mlaskavý zvuk. Z dvojího použití brainwaru mě začíná pálit mícha, která se brání umělým impulsům, které křemíková část mého mozku rozesílá do celého těla. Ležím ukryt za hromadou betonu a odpadků a čekám až lovci udělají chybu. Mapa náměstí s přibližnou polohou lovců se mi promítá proti padajícímu sněhu. Místa jsou označena velkými kroužky - zaměřování podle uší není příliš přesné. Jednomu z lovců povolují nervy a pálí. Nechápe, že to je to, na co čekám, protože každá další vteřina čekání snižuje tvé šance. Do nosu mě udeří zápach spáleného plastu a mé ruce svírající fazer se zvedají a ukazovák tiskne spoušť. Výkřik a smrt. Další výstřel odkudsi z leva a další z mrtvých úst domovního vjezdu. Tři úsporné pohyby a počet živých se ustaluje na nule. Zvedám se a vzápětí si uvědomuji svou chybu. Napalm letí vzduchem a můj urychlený mozek nerozhodně zvažuje, zda riskovat přetížení nervů dalším zásahem brainwaru, nebo zda přenechat kontrolu pudům. Bleskový výpočet mi ukazuje co je potřeba udělat a já ten pohyb provádím. Je pomalý a nemotorný, ale té pekelné smrští uhýbám. Padám na kolena a pak na všechny čtyři a přemýšlím co dál. Napalm kropí hromadu, která se povážlivě zmenšuje. Promítám si polohu druhého střelce, který stál u plamenometu a s vypětím všech sil vyskakuji a pálím. Exploze osvětluje náměstí. Bezradně se rozhlížím, když periferní vidění zachytí nějaký pohyb. Otáčím se a mířím. Zčernalé tělo tvé oblíbené kyberkrysy kličkuje mezi kalužemi planoucího napalmu a snaží se někam schovat. Zřejmě je poškozená výbuchem, napadá mě a pálím.

ALFA

Lístky na orbitu mě hřejí v kapse. Konečně pryč z tohohle pekla. Pryč od spadu a jedů ve vzduchu, pryč od všudypřítomné smrti. Naše motorky tiše předou a ukrajují vzdálenost která nás dělí od techanské zóny. Šedivá kopule zakrývající jakž takž obyvatelnou oblast je obehnána zdí. Zpomalujeme a blížíme se k bráně obklopené ozbrojenci. Jeden z těch polyrunem obalených panáků zvedá ruku a my zastavujeme. Kontroluje naše letenky a štěrbinou v helmě nás podezíravě sleduje. Konečně jeho přístroje

prohlásí naše lístky za pravé a brána se zvolna otevírá. Pomalu vjíždíme mezi hladové čelisti vrat, když za námi šlehne výstřel.

Vojáci jsou přesně tím, na co vypadají: panáky s krunýři, bez jediné zkušenosti v opravdovém boji. Navíc jsou ve svých brněních nemotorní, takže proti ošlehaným gladiátorům nemají šanci. Jejich helmy vybuchují jako koksy. Křičím na tebe, ale páchnoucí příslib smrti tě láká k boji. Fázer už máš pevně v ruce a výboje drtí sevřené řady gladiátorů. Uvědomují si, že proti nim stojí někdo mnohem schopnější než ti neškodní hlupáci s polyrunem a okamžitě ruší formaci. Boj se mění v soboje jednotlivců. I já už mám vybrán svůj cíl. Ustupuji dozadu, kde se kryji za křídlo vrat, ale ty neslyšíš mé volání a prosby o ústup. Boj tě strhává a oddáváš se bezhlavé extázi zabíjení.

Slidestyxová síť se ladně rozvíjí a pomalu se na tebe snáší. V okamžiku, kdy si všímáš lepkavých mikrovláken je už pozdě. Každý pohyb tě jen víc a víc zamotává. Chci se vrhnout vpřed abych ti pomohl, ale něčí ruce mě drží za ramena. Křičím a zmítám sebou, ale ruce na mých ramenou jsou pevné jako svěráky. Vlákno polyrunu tě táhne směrem k hromadám rumu, na který útočí posily přicházející z průlezu v druhých vratech. Gladiátoři, kteří chtějí zpět peníze o které jsme je připravili , jsou se svým úlovkem spokojeni a ustupují. Když střelba konečně ustává, ruce, které mi dosud drtily ramena mě pouští. Otáčím se kopem, do kterého dávám všechno srážím toho pitomce, který mě zadržel. Nečekám až se vzpamatuje, zvedám motorku a odjíždím. Po chvíli zastavuji a přemýšlím co dál. Vytahuji fázer a kontroluji stav baterií. Jsou téměř prázdné. Tam, kam se teď chystám budu potřebovat všechnu energii kterou je fázer schopen pojmout. Znovu se rozjíždím a mířím k našemu bytu. Přemýšlím o cestě za Styx, která mě čeká v příštích hodinách. Je jen jediné místo, kam gladiátoři odvážejí svou kořist. Já to místo znám

a jdu pro tebe, sestřičko!

---

eBook Info

Identifier:
URNOSVOAAO

Title:
bez názvu

Creator:
Jirí X. Brossmann

Date:
16.6.2001

Language:
cz

Copyrights:
(c) Palmknihy 2000, 2001
